θόλου. Ἡ τρυφερὴ ἀγάπη ποὺ ἔκρυβε μέσα του γιὰ τὴν ὡραία Μαρία Λουΐζα, τοῦ ἔδινε φτερὰ καὶ δυνάμεις.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, τὸ πάθος τοῦ Μάνσφελδ εἶχε φτάσει σὲ βαθὺ παραφορᾶς. Μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ συγκρατηθῆ, ἀπετόλμησε, λίγες ἡμέρες ἀργότερα, νὰ εἰσδύση κρυφὰ στὸ ἰδιαίτερο διαμέρισμα τῆς βασιλίσσης!

Ὅταν ἡ Μαρία Λουΐζα τὸν εἶδε νὰ μπαίνη ξαφνικὰ στὸ δωμάτιό της, τὸ αἷμα πάγωσε στὶς φλέβες της.

— Γιατὶ τρέμετε ἔτσι; τῆς εἶπε ἐκεῖνος καὶ ἐπροχώρησε κοντά της. Εἶμαι φίλος σας καὶ ὡς φίλος ἔρχομαι νὰ σᾶς βρῶ.... Μπαίνω σὰν κλέφτης στὸ δωμάτιό σας, ναί. Μὰ τί θέλετε νὰ κάνω, ἀφοῦ μὲ κάνετε νὰ δωροδοκῶ τοὺς φύλακας τῶν ἀνακτόρων σας γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σᾶς συναντήσω; Ἀ! κυρία, ἔτσι λοιπὸν ἀνταμοίβετε τὴν ἀφοσίωσί μου, τὸν ἔρωτα ποὺ τρέφω γιὰ σᾶς!...

Πνιγότανε, δὲν μποροῦσε νὰ συνεχίση, ἐνῶ ἡ βασίλισσα τὸν κύτταζε ἀτοχαμένη, μὴ μπορῶντας νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν κατάπληξι καὶ τὸν τρόμο της.

— Ναί, σᾶς ἀγαπῶ, ἐπανέλαβε ὁ Μάνσφελδ, σᾶς ἀγαπῶ! Ξέρετε ποιὸν κίνδυνο διατρέχετε; Κινδυνεύει ἡ ζωή σας, κυρία! Καὶ μόνον ἕνας τρόπος ὑπάρχει γιὰ νὰ σωθῆτε, γιὰ νὰ ζήσετε εὐτυχῆς.... Ἂς γεννηθῆ ἕνας διάδοχος τοῦ θρόνου αὐτοῦ, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ μου θὰ εἶνε ὁ πρῶτος ποὺ θὰ σᾶς ὑποστηρίξη μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις... Μὲ καταλαμβάνετε; Ποιὸς θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ σάς κατηγορήση γι' αὐτό;

Σταμάτησε, γιὰ νὰ ἰδῆ τί ἐντύπωσι ἔκαναν στὴ βασίλισσα τὰ λόγια του.

— Μὸ τί βλέπω; εἶπε τότε καὶ ἔπεσε στὰ πόδια της. Κλαῖτε; Ὅ,τι σᾶς εἶπα, τὰ λόγια μου αὐτά, ποὺ βγαίνουν μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου, συγκίνησαν τὴν ψυχή σας;... Θὰ ζήσετε, δὲν εἶνε ἔτσι; Καὶ θὰ ζήσετε γιὰ μένα, γιὰ χάρι μου!...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Μαρία Λουΐζα ἀτεμάκρυνε τὸ χέρι του, ποὺ ζητοῦσε νὰ πιάση τὸ δικό της, καὶ τοῦ ἔρριξε ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα.

— Αὐτὰ τὰ δάκρυα, κύριε, τοῦ εἶπε, αὐτὰ τὰ δάκρυα.... εἶνε γιὰ τὸν πατέρα μου, ποὺ δὲν θὰ ξαναδῶ πειά!

— Πῶς; ἐτραύλισε ὁ Μάνσφελδ, προτιμᾶτε....

— Προτιμῶ τὸ θάνατο ἀπὸ τὴν ἀτιμία! ἀπήντησε ἡ βασίλισσα μὲ ἤρεμη φωνή.

Ἡ θαλαμηπόλος τῆς βασιλίσσης χτύπησε στὴν πόρτα ἐκείνη τὴ στιγμή. Ὁ Μάνσφελδ σηκώθηκε ἐξοργισμένος, ταπεινωμένος, γεμάτος λύσσα. Ἀνοιξε τὴ διπλανὴ πόρτα καὶ ἔφυγε.

Μὰ ἡ ἄμοιρη Μαρία Λουΐζα κατάλαβε πειὰ τότε πὼς ἡ μέρες της ἦσαν μετρημένες. Τὸ τραγικό της τέλος θὰ τὸ ἰδοῦμε στὸ ἄλλο μας φύλλο.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΑΤΥΧΙΑ ΕΝΟΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥ

Μετὰ τὴ μάχη τῆς Βωρκελλῶνος, ὁ ἀρχιστρατήγος τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων, δοὺξ τῆς Βαν δώμης, προήγαγε ὅλους τοὺς ἀξιωματικοὺς ποὺ εἶχαν διακριθεῖ στὴν ἱστορικὴ ἐκείνη μάχη.

Ἐλησμόνησε ὅμως ἕναν ἀπ' αὐτούς, τὸν πιὸ ἱκανὸ καὶ γενναῖο, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἀνακοίνωσι τῶν προαγωγῶν, παρουσιάστηκε στὸν δοῦκα, γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράση τὰ παράπονά του.

Ὁ ἀρχιστράτηγος ἀναγνώρισε τὸ δίκαιο τῶν ἰσχυρισμῶν του καὶ τοῦ εἶπε:

— Λυποῦμαι πολὺ γιὰ τὴν παράλειψι, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὸ λάθος δὲν ὀφείλεται παρὰ στὴν κακοτυχία σου.

Στὸ τέλος δὲ τοῦ παράγγειλε νὰ περάση τὴν ἄλλη μέρα, γιὰ νὰ δῆ τί θὰ μποροῦσε νὰ γίνη.

Τὴν ἄλλη μέρα ποὺ ξαναπῆγε ὁ ἀξιωματικός, βρῆκε τὸν δοῦκα καθισμένο σ' ἕνα τραπέζι, κοντὰ στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν δυὸ σακκουλάκια ἴσου μεγέθους καὶ γεμᾶτα.

— Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ κενὴ θέσι νὰ σὲ προβιβάσω, τοῦ εἶπε ὁ ἀρχιστράτηγος, θέλησα νὰ σὲ ἀνταμείψω μ' ἕνα μικρὸ δῶρο. Ἐδῶ πέρα, ὅπως βλέπεις, ἔφερα δυὸ σακκούλια. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ περιέχει χρυσὰ νομίσματα καὶ τὸ ἄλλο σιδερένια κομμάτια τοῦ ἰδίου μεγέθους. Διάλεξε κ.' ὅποιο σοῦ τύχει...

Ὁ ἀξιωματικὸς πῆρε τότε τὸ ἕνα ἀπ' τὰ σακκουλάκια, ἀλλ' αὐτὸ ἔτυχε νὰνα τὸ δεύτερο.

Κατόπιν αὐτοῦ ἐπείσθη πειὰ ὁριστικῶς γιὰ τὴν ἀτυχία του, ὑπέβαλε τὴν παραίτησί του καὶ πῆγε νὰ γίνη καλόγερος.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΑΛΙΟ ΑΓΑΛΜΑ

(Τοῦ ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ)

Μονάχα τὸ παλιὸ ἄγαλμα τοῦ πάρκου ξεχασμένο
σὲ μιὰ γωνιά, ἀπὸ τὸ χλωρὸ κισσὸ μισοκρυμένο,
κοιτόταν. Φτωχό μου ἄγαλμα! Στάθηκα μὲ σιωπόνια.
Εἶμαι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κάποτε γυρνοῦν στ' ἀρχαῖα τὰ χρόνια,
σκυφτοὶ ἀγαποῦν τ' ἀσάλευτα μάρμαρα νὰ κυττάζουν
καὶ τὴν καρδιὰ σ' ὁλάκερη τὴ φύση νὰ μοιράζουν.
Τὸ θάνατο ἔδιωξα ἀπὸ κεῖ καὶ μιὰ στιγμὴ μονάχα
γιὰ νὰ τοῦ δώσω τὴ χαρὰ νὰ ξαναζήση τάχα,
στοὺς μακρινοὺς σὰ νάμαστε καιροὺς ποὺ τὰ δικά του
τραγούδια ξεχωρίζανε στὴ χώρα του ἐκεῖ κάτου,
καμώθηκα πὼς πίστευα στὴ δύναμή του ἀκόμα
καὶ τὸν τραγούδησα μ' αὐτοὺς τοὺς στίχους μου στὸ στόμα:
«Φύλακα ἱερὲ τῆς σκοτεινῆς σπηλιᾶς, ὅθε ἀναβρύζει
τὸ ρυάκι ποὺ στὰ πόδια σου κυλῶντας μουρμουρίζει,
σὺ ποὺ ὁ κισσὸς ὁλόγυρα κεντῶντας τὰ πλευρά σου
μὲ μαῦρα φύλλα πιὸ πολὺ ξασπρίζει τὴ θωριά σου,
σὺ ποὺ μέσ' στ' ἄστρα γένεια σου γελᾶς μὲ καλοσύνη,
ὦ Πᾶν, ποὺ μισοκλείνοντας τὰ μάτια ἀπὸ τὴν κρύνη
κυττᾶς μὴν ἄξαφνα καμμιὰ κόρη ξανθὴ νὰ βγάλει
κρατῶντας μὲ τὰ χέρια της τὴ στάμνα στὸ κεφάλι,
τὰ χείλη μου συνεφρωνοντας μὲ τέχνη ἐγὼ ἐδῶ πέρα
θὰ τ' ἀκουμπήσω στὴ χρυσῆ γλυκόλαλη φλογέρα
τὸ πιὸ ὡμορφο τραγοῦδι μου γιὰ σένα, ὦ Πᾶν, νὰ
(ψάλω
κι' ὡς ὁ οἰνοχόος ὁ Ὀλύμπιος, ὁ Δίας, ἀπ' τὸ μεγάλο
τὸ θρόνο τ' ἄγιο νέχταρ του κερνάει στάλα μὲ στάλα,
μὲ τῶν γιδιῶν μου ἔτσι τ' ἀγνὸ θὰ σὲ ποτίσω γάλα
κι' ὁ μαλλιαρὸς ὁ τράγος μου κάτου ἀπ' τὸ ἱερὸ μα-
(χαίρι
τὸ πορφυρὸ αἷμα ἀπ' τὸ λαιμὸ δῶρο θὰ σοῦ προσφέρη,
γιὰ νὰ γιομίζουν βόσκοντας τοῦ χρόνου στὰ χορτάρια
τοῦ κοπαδιοῦ μου τὰ μαχριὰ ποὺ σέρνονται μαστάρια,
τὸ σερνικὸ νὰ ρίχνεται μ' ὁρμὴ τὸ καλοκαίρι,
κατσίκια κάθε γίδα μου ζεηγάρι νὰ μοῦ φέρη,
θεὲ τῶν βοσκῶν μὲ τοῦ κισσοῦ ντυμένε τὴ γαλήνη,
σὺ ποὺ μέσ' στ' ἄστρα γένεια σου γελᾶς μὲ καλωσύνη.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ Σ' ΕΝΑ ΛΑΓΟ

(Τοῦ ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ)

Τότε ποὺ οἱ ἄνθοι λαμπτοκοποῦν στὰ χαμοκλάδια κ'
(ὅταν
ἡ μαύρη μου ἄκρη τῶν μακριῶν αὐτιῶν ὀρθὴ φαινόταν
πάνου ἀπ' τὶς βρίζες, πράσινες καὶ τρυφερὲς ἀκόμα,
ποὺ ἀνάμεσά τους παίζοντας συχνὰ ἔφερνα στὸ στόμα,
μέσ' στὴ φολιά μου ἐνῶ ἥσυχα κοιμώμουνα μιὰ μέρα
ἦρθε ἄξαφνα ἡ μικρὴ Μαριώ. Πετέμαι. Θέλω πέρα
νὰ φύγω. Μὰ ἤμουνα μικρὸς καὶ τόσο φοβισμένος!
Στὰ δυὸ της χέρια μ' ἔσφιξεν αὐτή: ἤμουν σκλαβω-
(μένος!
Πολὺ ἡ χαριτωμένη μου κυρὰ μ' ἀγάπαε κείνη.
Πόσες φροντίδες, τί στοργὴ γιὰ μὲ καὶ καλωσύνη!
Πῶς μ' ἔπαιρνε στὰ γόνατα κάθε ὥρα τὰ μικρά της
καὶ μὲ φιλοῦσε! Τί γλυκὰ ποῦτανε τὰ φιλιά της!
Θυμᾶμαι ἀκόμα τὴ μικρὴ φωλιὰ ποὺ στὸ κρεββάτι
πλαῖ τὸ δικό της μοῦκαμε, παντοτεινὰ γιομάτη
μὲ χόρτα, μ' ἥλιο, μ' ἄνοιξη, μὲ λούλουδα ἀπ' τὸ δάσο,
τὰ ἐλεύτερα χωράφια μου ζητῶντας νὰ ξεχάσω.
Μὰ ἡ χλόη ἡ κομμένη δροσερὴ μπορεῖ νὰ μένη ἀκόμα;
Κάλλιο ἀπὸ τ' ἄνθια στὸ παχνὶ τ' ἀσπράγκαθο στὸ χῶμα·
καλύτερος ὁ ξαφνικὸς κίντυνος εἶνε, φίλοι,
χίλιες φορὲς ἀπ' τὴ σκλαβιὰ μὲ τὸν αἰώνιο Ἀπρίλη.
Τῆς πρώτης ζωῆς μου ἡ μακρινὴ θύμηση μὲ κρατοῦσε
καὶ κάποιος πόθος ἄγνωστος ἀλλοῦ μὲ προσκαλοῦσε.
Θλίβομουν· κι' ἔτσι τὴν καλὴ Μαριὼ ἀποχαιρετῶντας
πέθανα μέσ' στὰ χέρια της τὴ λειτεριὰ ζητῶντας.

Μεταφρ. Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ὅποιον ἀγαπᾶ ὁ Θεός, τὸν βάζει νὰ κατοικήση στὴ Σεβίλλη.

— Ἂν ἔρθη καμμιὰ γυναῖκα καὶ σοῦ ζητήση δικαιοσύνη, προσπάθησε νὰ μὴν τὴν παρακουττᾶς.

— Ὅποιος δὲν εἶδε τὴ Γρενάδα, δὲν εἶδε τίποτε.

— Δῶσε πέτρες σ' ἕναν Καταλανὸ κι' αὐτὸς θὰ βγάλη ἀπ' αὐτὲς ψωμί.

— Τὸ καλύτερο ζάρι εἶνε ἐκεῖνο ποὺ δὲν παίζεται.